

Şu zamandaki dualar neden karşılık bulmuyor?

Hepimiz muhakkak ellerimizi açıp duâ ettiğimiz zaman, “Allah’ım, her nerede olursa olsun sıkıntıda olan, eziyet gören Müslüman kardeşlerimizin üzerinden sıkıntıları, belâları kaldır Ya Rabbim” diye duâlar ederiz.

Özellikle umuma gelen bu salgın hastalık sonrası duâlarımız, yakarışlarımız daha bir samimiyet kazandı. Duâların daha makbul olduğu Ramazan ayı ve mübarek gecelerde de çok duâlar ettik. Ancak şu an için duâlar karşılık bulmamış görünüyor. Zâlimler zâlimliğine devam ediyor. Mazlumların ah’ları arşa yükseliyor, ama haksızlıklar devam ediyor. Bunun mukabilinde musîbet ve cezalar da devam ediyor.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri de, bir mektubunda tıpkı bu hâli yaşıyor ve yine bir Ramazan ayı sonrası duâların kabul edilmemesinin sebebini merak ediyor. Takriben 1932-1938 yılları arasında yazılmış ve Kastamonu Lâhikâsı’nda yer alan 19. mektupta bu merakını ve meramını ifade ediyor.

Kalbine gelen ihtar şu şekilde kâğıda dökülüyor: “Geçen Ramazan-ı Şerifte, Ehl-i Sünnetin selâmet ve necatı için edilen pek çok duâların şimdilik âşikâre kabulleri görünmemesine hususî iki sebep ihtar edildi.”

Bu sebeplerin birincisinde bu âcip asrın bir özelliğine dikkat çekiyor. Bu da, “dünyayı ahirete tercih” hastalığıdır. Yani, elmas ve cam arasındaki değer farkını ayırt edemediği halde, kırılacak camları elmasa tercih etmek gibi akıl almaz bir durumdan söz ediyor. İslâm ehlinin bu asırda safderunluğu ve zalimleri büyük bir himayeyle hoş görmesi, cömertçe affetmesi, binler seyyiatı ve cinayeti işleyen, maddî manevî hukuku çiğneyen zalime karşı sırf bir hasenesinden dolayı taraf olması, alkışlaması, bu umumî musîbetin şiddetlenerek devamına kadere fetva verdiriyor. Çoğunluğu teşkil eden bu safdil taraftarlar yüzünden de duâlarımız maalesef şu an için tam karşılık görmüyor. Yoksa her duâyaya cevap vardır, o ayrı mesele. Burada Üstadın bahsettiği durum, Cibâli Baba misâli gibi. Bilirsiniz, İstanbul’un fethi sırasında fiili olarak her türlü şartlar yerine getirdiği halde İstanbul bir türlü fethedilememektedir. Buna hayret eden Fatih Sultan Mehmed, “Acaba manevî bir engel mi var?” diye bunun araştırmasını yaptırdığında, Bizans tarafında bulunan Cibali Baba adında meczup bir velînin “Aman gavurcuklarıma bir şey olmasın” diye duâ edip, top güllerini tesirsiz hâle getirdiği anlatılır.

Velhâsıl bu durumlar duâların kabulünü geciktiriyor.

Musîbetlerin de şiddetinin artmasına sebep oluyor.

Mektubun devamında Üstad Hazretleri affetmenin ölçüsünü veriyor: “Hem âlicenâbâne affetmek ise, yalnız kendine karşı cinayetini affedebilir. Kendi hakkından vazgeçse hakkı var; yoksa başkalarının hukukunu çiğneyen cânilere afüvkârâne bakmaya hakkı yoktur, zulme şerik olur.”

İkinci sebep ise “Yazmaya izin olmadığından yazılmadı” diyor ve mektup burada son buluyor. Kısa bir mektup, ama günümüze bakan pek çok hikmetli mânâlar taşıyor. Tekrar okumalı, tekrar düşünmeli.

Mehtap Yıldırım Yükselten